

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. F.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 12. 2012, č. j. bylo zčásti změněno rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2012, č. j. a to tak, že žalobci se od ledna 2012 dle vyhlášky MPSV č. 286/2011 Sb. zvyšuje starobní důchod na částku 12.296,- Kč měsíčně, a ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje.

Rozhodnutím žalované ze dne 18. 7. 2012, č. j. 501 106 134 zvýšila žalovaná podle článku LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce, ode dne 22. 7. 2006 účastníku řízení procentní výměru starobního důchodu na částku 8.284,- Kč. Starobní důchod včetně základní výměry ve výši 1470,- Kč

činí 9.754,- Kč měsíčně. Dále bylo napadeným rozhodnutím stanoveno, že od ledna 2007 náleží podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb. starobní důchod ve výši 10.401,- Kč měsíčně. Od ledna 2008 náleží podle nařízení vlády č. 256/2007 Sb. starobní důchod ve výši 10.796,- Kč měsíčně. Od srpna 2008 náleží podle nařízení vlády č. 211/2008 Sb. starobní důchod ve výši 11.266,- Kč měsíčně. Od ledna 2009 náleží podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. starobní důchod ve výši 11.667,- Kč měsíčně. Od ledna 2011 náleží podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. starobní důchod ve výši 12.098,- Kč měsíčně. Od ledna 2012 náleží podle nařízení vlády č. 246/2011 Sb. starobní důchod ve výši 12.296,- Kč. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti účastníka řízení o úpravu starobního důchodu.

Dne 7. 8. 2012 bylo žalované doručeno podání žalobce, ve kterém konstatoval, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. Provedl si sám přepočtení starobního důchodu, při kterém vycházel z jiné výše procentní výměry než té, která byla stanovena rozhodnutím o přiznání starobního důchodu. Vzhledem k této skutečnosti se výše starobního důchodu spočítaného žalobcem lišila od výše starobního důchodu přiznaného napadeným rozhodnutím. Žádal o zaslání podrobného rozhodnutí s uvedením zákonů a paragrafů, ze kterých bude jasné a zřetelné, který zákonů bylo v roce 1999 použito pro výpočet původního důchodu. Dále poukázal na to, že psal již několik stížností, ve kterých jasně upozorňoval na § 76 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve kterém je stanoveno, že poživatel starobního důchodu přiznaného podle odst. 1 nemá nárok na starobní důchod podle tohoto zákona. Na jeho dotazy mu však nebylo odpovězeno. Dále žádal o nový přepočet starobního důchodu.

Žalovaná posoudila citované podání žalobce na základě ust. § 37 odst. 1 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu uplatněných námitek a následně poté vydala rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012, č. j. 501 106 134/315-ZV, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

Žalobce v podání, které bylo doručeno žalované dne 12. 12. 2012 označeném „žádost o doplnění námítky“, a které žalovaná pojala dle obsahu jako žalobu, žádal o přepočet jeho starobního důchodu soudní cestou. Uvedl, že je bývalý horník, který splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 557/1990 Sb. na přiznání předčasného starobního důchodu. Pokud mu bude jasně a srozumitelně odpovězeno, žádný soud proběhnout nemusí.

V písemném vyjádření ze dne 28. 1. 2013 žalovaná podala právní stanovisko k podání žalobce označeném „žádost o doplnění námítky“, které podle obsahu pojala jako žalobu bez ohledu na to, jak bylo označeno (§ 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“). Uvedla, že žalobce dne 9. 2. 1999 uplatnil prostřednictvím OSSZ Ostrava – město žádost o přiznání starobního důchodu podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb. s datem přiznání ode dne 1. 3. 1999. Na základě žádosti byl přiznán žalobci starobní důchod ode dne 1. 3. 1999 podle § 31 citovaného zákona před dosažením věku 50ti let, neboť žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod v padesáti letech věku podle § 76 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění dříve platných předpisů, který dovršil dne 6. 11. 2000, tj. do 3 let po uplatnění nároku na tento druh dávky. Do rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 25. 5. 1999 podal opravný prostředek, nesouhlasil s výší rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 1999, č. j. 21 Ca 184/99-10 i následně rozsudkem Vrchního

soudu v Olomouci ze dne 1. 2. 2000, č. j. 1 Cao 257/99-20, citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Dne 4. 6. 2012 uplatnil žalobce žádost o revizi výpočtu důchodu přiznaného v březnu roku 1999, kterou žalovaná posoudila jako žádost o úpravu starobního důchodu podle článku LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb. Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2012 proto rozhodla o úpravě starobního důchodu tak, že podle citovaného článku zákona č. 264/2006 Sb. zvýšila žalobci ode dne 22. 7. 2006 procentní výměru starobního důchodu na částku 8.284,- Kč měsíčně. Včetně základní výměry činil starobní důchod 9.754,- Kč měsíčně. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. doplatek důchodu poukázala pět let od uplatnění nároku. Na základě námitek uplatněných dne 7. 8. 2012 vydala žalovaná napadené rozhodnutí ze dne 4. 12. 2012, v němž podrobně, dostatečně a srozumitelně rozepsala stanovení výše starobního důchodu a zároveň žalobci vysvětlila, že nelze v daném řízení se zabývat přezkoumání věci, o které již bylo rozhodnuto. Navrhla proto, aby předmětná žaloba byla zamítnuta.

V podání ze dne 17. 2. 2013 uvedl mimo jiné žalobce, že rozhodnutím ze dne 4. 12. 2012 považoval předmětnou věc za uzavřenou záležitost. „Obsílka“ od Krajského soudu v Brně jej proto překvapila. Nebylo mu stále jasné, zda má nárok na postup podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb. V kladném případě žádal o přepočtení mimořádného starobního důchodu ode dne 6. 11. 2000.

Soud měl k dispozici dávkový spis žalobce, v němž je založena žádost o starobní důchod ze dne 9. 2. 1999 s požadavkem přiznání této dávky podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění ode dne 1. 3. 1999. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 1999 č. 501 106 134 přiznala žalovaná žalobci ode dne 1. 3. 1999 starobní důchod podle ust. § 31 a § 76 zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 5.274,- Kč měsíčně. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí činí základní výměra důchodu 1.310,- Kč a při vyčíslení procentní výměry důchodu bylo vycházeno z osobního vyměřovacího základu 21.799,- Kč, zjištěného za roky 1986 až 1998, který odpovídá výpočtovému základu 9.050,- Kč. Žalobci bylo zhodnoceno 32 roků pojištění, vznikl mu tak nárok na důchod ve výši 48 % výpočtového základu, tedy na částku 4.344,- Kč. Po snížení procentní výměry za 616 dnů z doby od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku o 4,2 % výpočtového základu, tj. o 380,- Kč vznikl žalobci nárok na procentní výměru starobního důchodu ve výši 3.964,- Kč.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal v zákonné lhůtě opravný prostředek, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 1999, založený ve správním spise, bylo rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 1999 potvrzeno. Ve včas podaném odvolání jmenovaný namítl, že splnil všechny podmínky pro přiznání důchodu podle zákona č. 557/1990 Sb., a proto se domníval, že mu měl být přiznán starobní důchod podle tohoto zákona. Poukázal dále na ust. § 71 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., které umožňuje dvojí výpočet s tím, že má důvod se domnívat, že výpočet podle § 100/1998 Sb. by byl pro něj výhodnější. Ve věci rozhodl Vrchní soud v Olomouci, a to tak, že rozsudkem ze dne 1. 2. 2000, č. j. 1 Cao 257/99-20 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 1999, č. j. 21 Ca 184/99-10 potvrdil.

Dne 26. 7. 2012 žalovaná obdržela od žalobce písemnou „žádost o revizi“ výpočtu důchodu přiznaného v březnu roku 1999. Uvedl, že podal žádost na mimořádný důchod dle zákona č. 557/1990 Sb. dle administrativního postupu OSSZ Ostrava – město bylo postupováno podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., tudíž nesprávně. Žalovaná předmětnou věc posoudila podle článku LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb. a dne 18. 7. 2012 vydala rozhodnutí, jímž upravila starobní důchod ode dne 22. 7. 2006 v rozsahu a způsobem jak podrobně uvedeno v odůvodnění citovaného rozhodnutí. Zároveň konstatovala, že doplatek důchodu podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění náleží pět let zpět od uplatnění nároku, tj. ode dne 22. 7. 2007. Ve spise jsou dále založeny písemné námitky žalobce ze dne 5. 8. 2012, na základě kterých bylo vydáno rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Předmětem přezkumného soudního řízení je rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012, č. j. 501 106 134/315-ZV.

Předně je nutno konstatovat, že řízení v předmětné věci bylo zahájeno na základě „žádosti o revizi“ výpočtu důchodu žalobce přiznaného ode dne 1. 3. 1999. Byla-li mylně přiznána dávka podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, ačkoliv žalobce, jak tvrdí, nárokoval přiznání starobního důchodu podle § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, nelze toto pochybení v rámci nyní projednávané věci zhojit, neboť v tiskopisu „žádost o důchod“ sepsané dne 9. 2. 1999 a vlastnoručně podepsané žalobcem je uvedeno že žádá o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění ode dne 1. 3. 1999. Za této situace proto bylo postupováno při výpočtu starobního důchodu podle právního režimu dle citovaného právního ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. K žalobcově námitce tedy nutno zdůraznit, jak již ostatně učinil i v rozsudku Krajský soud v Ostravě ze dne 17. 9. 1999, č. j. 21 Ca 184/99-10, poté i rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. 2. 2000, č. j. 1 Cao 257/99-20 v odůvodnění citovaných rozhodnutí, že při výpočtu jeho důchodu nemohlo být postupováno podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb., neboť podle tohoto nařízení mu starobní důchod přiznán nebyl, ale muselo být postupováno podle zákona č. 155/1995 Sb. podle něhož však nelze přičíst k získané době zaměstnání (pojištění) dobu zaměstnání (pojištění) do dosažení věku 55 let.

Vzhledem k obsahu „žádosti o revizi“ mimořádného starobního důchodu podle § 37 odst. 1 správního řádu žalovaná správně posoudila podání žalobce jako žádost o úpravu

starobního důchodu podle článku LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce. Citovaný článek zákona č. 264/2006 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2006, půjde tedy o předpisy o zvýšení důchodu s účinností do dne 30. 6. 2006.

Podle článku LXVII bodu 1 věty první citovaného zákona se procentní výměra starobních důchodů přiznaných v období ode dne 1. ledna 1996 do 30. června 2006 osobám uvedeným v § 76 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů na žádost zvýší od splátky důchodu splatné po 30. červnu 2006 podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období ode dne 1. ledna 1996 do dne 31. prosince kalendářního roku, který předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá den, od něhož byl starobní důchod přiznán. Toto zvýšení starobního důchodu však dle článku LXVII bodu 1 věty druhé citovaného zákona nesmí spolu s procentní výměrou důchodu přesáhnout nejvyšší výměru, která se stanoví tak, že nejvyšší částka výše důchodu podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 76/1995 Sb. o zvýšení vyplacených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995, se zvýší podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období ode dne 1. 1. 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává starobní důchod. Zvýšení podle věty první a druhé citovaného ustanovení se stanoví tak, jako kdyby starobní důchod uvedený ve větě první byl přiznán ke dni 31. prosince 1995. Žalovaná provedla přezkum výpočtu zvýšení starobního důchodu z hlediska uvedených právních kritérií, v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí pak přehledně vymezila zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle nařízení vlády č. 19/1996 Sb., č. 218/1996 Sb., č. 129/1997 Sb., č. 104/1998 Sb., č. 64/1999 Sb., č. 353/2000 Sb., č. 345/2001 Sb., č. 438/2002 Sb., č. 337/2003 Sb., č. 565/2004 Sb. a č. 415/2005 Sb. s tím, že procentní výměra nesmí přesáhnout částku 5.100,- Kč měsíčně navýšenou tak, jak uvedeno v rozpisu v odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012 podle již citovaných nařízení vlády. Vzhledem k tomu, že procentní výměra starobního důchodu zvýšená podle citovaného ustanovení činí 8.284,- Kč měsíčně a nepřesáhla tak nejvyšší výměru činící 10.653,- Kč měsíčně, náleží účastníku řízení ode dne 22. 7. 2006 procentní výměra starobního důchodu ve výši 8.284,- Kč měsíčně. Žalovaná dále provedla přehled zvýšení procentní výměry a základní výměry důchodu s účinností od ledna 2007 na základě valorizace provedené podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb., č. 256/2007 Sb., č. 211/2008 Sb., č. 363/2008 Sb., č. 281/2010 Sb. a podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011 Sb.

Krajský soud v Brně však musel konstatovat, že ve výroku rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2012 byl nesprávně citován právní předpis, což uznala i žalovaná, na základě kterého byl účastníku řízení valorizován starobní důchod, proto vydané rozhodnutí v rámci námitkového řízení, tj. rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2012, č. j. 501 106 134/315-ZV, byl změněno tak, že „účastníku řízení se od ledna 2012 dle vyhlášky MPSV č. 286/2011 Sb. zvyšuje starobní důchod na 12.296,- Kč měsíčně, a ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje“.

Na základě shora uvedeného dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že nedošlo k právnímu pochybení v projednávané věci ze strany žalované, a proto žaloba jako nedůvodná ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová